

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2583/2531

นาย เฉลิม ศรี ประเสริฐ กับพวกโจทก์ บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ สยาม เงินทุน จำกัดจำเลย น.ส. สุพัตรา โตชนะ
เกษมผู้ร้อง เจ้าพนักงาน พัทธภัทรทรัพย์ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 18, ป.วิ.พ. มาตรา 226, ป.วิ.พ. มาตรา 23, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 119

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์นอกจากเป็นเจ้าพนักงานศาลแล้วยังมีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สินและ
ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้รวมทั้งกระทำการต่าง ๆ ในนามลูกหนี้อีก
ฐานะหนึ่งจึงมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นได้ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ผู้ร้องถอน
คำร้องเพื่อให้ผู้ร้องไปยื่นคำคัดค้านต่อเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ภายใน 14 วันนั้น ไม่ใช่คำสั่ง
ระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์จึงไม่จำเป็นต้องโต้แย้งคำสั่งไว้
แต่ประการใด การที่

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ต่อศาลชั้นต้นโดยปฏิบัติไม่ถูกต้องตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ใน
พระราชบัญญัติล้มละลายพุทธศักราช 2483 มาตรา 119 นั้น เมื่อผู้ร้องขอถอนคำร้องเพื่อนำไปยื่น
ตามขั้นตอนที่ถูกต้องศาลก็เพียงแต่ขอที่จะอนุญาตให้ถอนคำร้องได้เท่านั้นไม่ขอที่จะก้าวล่วง
ไปกำหนดระยะเวลาในการยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ให้ผิดแผกแตกต่างไป
จากบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งต่างกับกรณีการฟ้องคดีต่อศาลที่ไม่มีเขตอำนาจ จึงไม่อาจนำ
บทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 18 วรรคสาม มาปรับแก้กรณีนี้ได้ผู้
ร้องยื่นคำร้องคัดค้านหนังสือของเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ที่อ้างว่าผู้ร้องเป็นหนี้ค่าดอกเบี้ยตาม
สัญญาค้ำประกันที่ต้องรับผิดชอบจำเลยเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์คัดค้านว่า หนังสือตามคำร้อง ให้ผู้
ร้องชำระดอกเบี้ยและปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ภายใน 14 วัน แต่ผู้ร้องกลับมา
ยื่นคำร้องต่อศาล ถือว่าหนี้ส่วนดอกเบี้ยดังกล่าวเป็นหนี้เด็ดขาดแล้ว ขอให้ยกคำร้อง ในวันนัด
ไต่สวนคำร้อง ผู้ร้องขอถอนคำร้องเพื่อนำไปยื่นคำคัดค้านต่อเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ เนื่องจาก
เข้าใจว่าหนังสือตามคำร้องเป็นหนังสือยืนยันหนี้ เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ไม่ค้าน ศาลชั้นต้น
อนุญาตให้ถอนคำร้องได้ เพื่อให้ผู้ร้องไปยื่นคำคัดค้านภายใน 14 วันนับแต่วันนัดไต่สวนคำร้อง
เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่ให้
ผู้ร้องไปยื่นคำคัดค้านภายใน 14 วัน ผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่ผู้ร้องฎีกาว่า
เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์เป็นเจ้าพนักงานศาล ไม่มีอำนาจอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นลงวันที่ 10
มีนาคม 2529 ที่อนุญาตให้ผู้ร้องถอนคำร้องเพื่อนำไปยื่นหนังสือปฏิเสธหนี้ต่อ
เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์นั้น เห็นว่าเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์มีหน้าที่รวบรวมทรัพย์สินและ
ฟ้องร้องหรือต่อสู้คดีใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้รวมทั้งกระทำการต่าง ๆ ในนามลูกหนี้อีก
ฐานะหนึ่งจึงมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นได้ที่ผู้ร้องฎีกาว่า คำสั่งศาลชั้นต้นลงวันที่ 10
มีนาคม 2529เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา เจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์ไม่ได้โต้แย้งคำสั่งไว้ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 226จึงไม่มีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้นั้น เห็นว่า คำสั่ง
ของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ถอนคำร้องเพื่อให้ผู้ร้องไปยื่นคำคัดค้านต่อเจ้าพนักงานพัทภัทรทรัพย์

ภายใน 14 วันนั้น ไม่ใช่คำสั่งระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่
จำต้องโต้แย้งคำสั่งไว้แต่ประการใดที่ผู้ร้องฎีกาว่า การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องถอน
คำร้องแล้วไปยื่นหนังสือปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่ใช่กรณีที่ให้ศาลมีอำนาจ
ออกคำสั่งขยายหรือย่นระยะเวลาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 หากแต่
เป็นกรณีที่ผู้ร้องยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ผิดสถานที่ ปรับได้กับกรณีที่ยื่นคำฟ้องต่อศาลที่ไม่มีเขต
อำนาจซึ่งศาลมีอำนาจที่จะให้คู่ความถอนฟ้องไปฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจใหม่ภายในระยะเวลาที่
ศาลกำหนดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 วรรคสามนั้น เห็นว่ากรณีนี้
เป็นเรื่องที่ผู้ร้องปฏิบัติไม่ถูกต้องตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช
2483 มาตรา 119 เมื่อผู้ร้องขอถอนคำร้องเพื่อนำไปยื่นตามขั้นตอนที่ถูกต้องศาลก็เพียงแค่ชอบ
ที่จะอนุญาตให้ถอนคำร้องได้เท่านั้น ไม่ชอบที่จะก้าวล่วงไปกำหนดระยะเวลาในการยื่นคำร้อง
เช่นว่านี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ให้ผิดแผกแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งต่างกับ
กรณีการฟ้องคดีต่อศาลที่ไม่มีเขตอำนาจ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 18 วรรคสาม มาปรับแก้กรณีนี้ได้ส่วนที่ผู้ร้องฎีกาว่า หนี้ดอกเบี้ยยไม่มี เพราะผู้
ร้องได้มีหนังสือปฏิเสธหนี้ไปยังเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้วว่าไม่ได้เป็นหนี้เงินกู้
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มิได้ยืนยันหนี้จึงไม่ได้เป็นหนี้ดอกเบี้ยในเงินดังกล่าวด้วยนั้น เห็นว่า
เป็นเรื่องที่ผู้ร้องจะต้องยื่นคำร้องปฏิเสธหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องสอบสวนและยืนยันหนี้ไปยังผู้ร้องหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลายฯ มาตรา 119 จึงไม่เป็นประเด็นจะต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาชอบ
ด้วยรูปคดีแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องทุกข้อฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ประชา บุญวนิช · ดุสิต วราโห · คำนิง อุไรรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/2583/2531>